

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ 159 (54)

ΑΘΗΝΑΙ.— ΠΕΜΠΤΗ 2 ΣΕΠΤΕΒΡΙΟΥ 1910

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ Ι (ΠΛΑΤ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

ΕΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΜΑ

— Ποῖος τίτλος ἀρμόζει εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα ;

[Ἴδε ἀμέσως ὀπισθεν].

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

«Η εικόνα της προηγούμενης σελίδος είναι εν τών αξιοσημείων διασώζουσα "Ελληνος ζωγράφου και κομίζει μίαν Παναγοθήκη της Ερώτης».

«Ως βλέπουν οι αναγνώστες, η εικόνα περιελαλή "Ελληνίδα χωρική καθήμενη εις τὸ προαύλιον τοῦ ναοῦ μιᾶς Μονῆς — ἴσως διὰ τὴν ἐπιστολήν ἀπὸ τὸν ἄματον μακαρίας δδοικρίας, τὴν ὁποίαν ἔκαμε διὰ προσηύχνη — ἀπὸ τοῦ τείχους δὲ, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὸ προαύλιον ἀπὸ τὸν ναόν, προκύπτουν δύο καλόγηροι τῆς Μονῆς, οἱ ὁποῖοι βλέπουν τὴν ὡραίαν χωρικήν μετὰ πολλὴν προσοχήν».

«Ερωτῶμεν τώρα τοὺς ἀναγνώστες μας : — Ποῖον τίτλον θὰ ἔδιδαν εἰς τὴν εἰκόνα αὐτήν ;

«Εννοεῖται ὅτι ὁ ζωγράφος ἔχει τιτοφορήσει τὴν εἰκόνα του ἄλλ' ἤμεις, ἐπειδὴ τὸ ἔργον δὲν εἶναι πολὺ γνωστὸν ἐν Ἑλλάδι, δὲν σημειοῦμεν τὸν τίτλον, διὰ τὰ προκαλέσωμεν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ ὑποβάλωμεν τὴν φαντασίαν των εἰς τὴν ἀναζητήσιν καὶ εὕρεσιν αὐτοῦ.

Τούτῳ μόνον προσθέτομεν : ὅτι ὁ τίτλος τῆς περιελαλῆς τῆς ἀσπιδὸς ἀπαγορεύει τῆς Θεοσκείας καὶ τὸ θύλητρον, τὸ ὁποῖον παρῆκε ἡ καλλονὴ τῆς νεανίδος».

Εἰς ἐκείνην, ὅστις θὰ ἐπιτύχῃ τὸν τίτλον, τὸν ὁποῖον φέρει τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνης, θὰ δίδεται ἐπὶ ἐν ἔτος ἡ «Ἑλλάς» δωρεάν. Δωρεάν ἐπίσης θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκόνα του. Ἀν πολλοὶ ἐπιτύχουν αὐτὸν, θὰ γένηται κλήρωσις καὶ εἰς τὸν πρώτον κληρωθέντα θὰ δοθῇ τὸ βραβεῖον.

Αἱ ἀπαντήσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου συμπεριλαμβανομένης.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

1862·1910

Συνέρχεται σήμερον ἡ Συνέλευσις τῶν ἀντιπροσώπων καὶ μετὰ 48 ἔτη ἀναλαμβάνει τὴν ἐθνικὴν κυριαρχίαν ὑπὸ ἀντιθέτους παντάπασιν ὁρους καὶ πολλὰ ἴσως αἰετὶς τότε ἐλπίδας. Σημειώσατε τὴν χρονολογίαν ἐκείνην μεταξὺ τῶν ἀποφράδων ἡμερῶν τοῦ Γένους. Πόσον ἔκτοτε τὰ πρόγματα μετεβλήθησαν μέχρι καὶ τοῦ ἱσοδικίου καταλογισμοῦ τῶν εὐθυνῶν ! Σήμερον ἡ Ἑλλάς φέρει μόνον πᾶσας τὰς ἀμορτίας, ὅς τότε ἐπέβριτε πᾶσας εἰς ἓνα μόνον. Οὐδὲν ἄλλο ἔθνος κατέπεσε τόσον ἀνευ συνειδήσεως τῶν συμβαινόντων περὶ αὐτό· τοῦναντίον ἄλλα ἀνέκυραν ἀπὸ φάτης καὶ ἐσταδιοδρομήσαν καὶ ὁ αὐτὸς κώδων τοῦ κινδύνου δι' ἡμᾶς ἐσήμανεν εἰς αὐτὰ τὴν ἀνάστασιν.

Πότερον νὰ θρηνησώμεν, ἀναπολύντες τὴν περίοδον ταύτην : τὰς συμφορὰς τοῦ ἔθνους ἢ τοὺς τίτλους καὶ τὰς περὶ αὐτῶν τῶν ἀτόμων ; Οὐδὲν τούτων διότι τὰ κακὰ ὅς οἱ λόγοι ὁμαδὸν νέμονται φαῖνεν πολιτείαν, πίπτει αὐτῇ δι' οὐ ἀνυψοῦται τὸ ἄτομον καὶ μίᾳ ἀντίληψι αἰτιολογεῖ ἀμφοτέρω. Ὅταν ἀνεκρήνυθῃ νικηφόρος ἡ Συμπολιτεία τῆς Β. Ἀμερικῆς, συνέλθοντες οἱ πρόμαχοι αὐτῆς ἐν Βοστών, ὥμοσαν οὐδεὶς νὰ δεχθῇ θῆσιν ἢ ἀξίωμα παρὰ τῆς πατρίδος, ἐκόπη δὲ καὶ ἀναμνηστικὴ ν μετᾶλλον τοῦ ὅρκου τοῦτον ἡ Cinginnatti. Ἐν Ἑλλάδι, οὐδαμῶς συνέλθοντες, ὥμοσαν τὸν ἀντίθετον ὅρκον : οὐδὲ ῥάκος νὰ ἀφήσωσιν εἰς αὐτήν. Ἀγνόηται ἀπεθεοδύντο, Βοημοὶ ἐπλοῦντο, ἐλέγετο δὲ τὸ μωρὸν ἐκεῖνο «παλιν Ἑλλήνες τὰ ἔφαγον». Ὡ

τῆς ἡλιθιότητος ! Κατὰ τὸ αὐτὸ παράδειγμα ἀπεθεοδοῦντο καρπούμενοι τὰ ἐθνικὰ ἀντήματα καὶ μὴ Ἑλλήνες καὶ ἀνυψοῦντο ἄλλα ἔθνη καὶ ἡ συναλλαγή ἐγένετο διεθνής, ὑπερβῆσα τὰ μεθόρια.

Πρώτιστον μέλημα τῆς Συνελεύσεως τοῦ 1862 ἐγένετο ἡ ἐκλογή βασιλέως. Ὁ Ὀθων ἦτο ὅσον ὀλίγοι ἡγεμόνες χρηστὸς καὶ φιλόπολις, ἀλλ' οἱ Ἑλλήνες ἐζητοῦν ἄλλας ἀρετὰς, (μὴ ἐξετάζοντες ποῖας ἐδυσίασαν), ἀνδρα, λέγω, ἀντάξιον τῶν μεγαλειεπιδόλων ὁρμῶν τοῦ ἔθνους.

Οἱ Ρουμῖνοι ἐπέτυχον εὐθὺς ἀπὸ τοῦ πρώτου καὶ δύο ἀλληλοδιαδόχως οἱ Βουλγαροί. Ὅπως μὴ ἐπιβλήθῃ συγγενὴς τῆς ρωσικῆς δυναστείας, ὁ Λαυτεμπεργ, προέβαλον τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ τῆς ἀνάσσης Βικτωρίας καὶ ὁ Ἑλλήνων, ἐκλέξας αὐτὸν πανδήμιος, κατέδειξε ποῖαν θὰ εἶχεν ἀντίληψιν ἂν ἠδύνατο πάντοτε νὰ ἀσκή τὴν κυριαρχίαν του ἀνεμειστών. Οὕτω πανηγκωνίσθη ὁ ὑποψήφιος τῆς ὁλανικῆς προπαγάνδας, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἡ πρόβουλος πολιτικὴ τοῦ λαοῦ κατεστρατηγήθη κατὰ πολιτικὴν Ἀυστριακὴν μέθοδον καὶ εἰς ἄλλους δυναστικούς ὑπέκυψε συνδυασμοί.

Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Ἑλλήνων, στέμματος παρὰ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀνάσσης ἀντέβαινε πρὸς τὰ πρωτόκολλα καὶ ἡ Συνέλευσις, εἰς τὴν αὐτὴν πολιτικὴν στεφύδα, προσήνεγκε τὸ στέμμα ἐπὶ χρησταῖς ἐλλείψιν εἰς Δανὸν πρίγκιπα, ἔχουσα περιουσίαν ἡθικῶν ἐχέγγυον τὸν ἀριστον Φρειδερίκον Ζ', βασιλεύοντα τότε τῆς Δανίας. Ὁ ἡγεμὼν ἐκείνος πρώτος πάντων εἰσήγαγεν ἐν Εὐρώπῃ σολώνειον πολίτευμα μετὰ δύο Βουλῶν, τοῦ λαοῦ καὶ τῶν μεγάλων γαιοκτημόνων. Ἐνίκησε δις τοὺς Πρώσους, δι' ὀλίγων πολλοὺς, καὶ ἡμῖνον ἀνδρείως τῆς ἀκεραιότητος τῆς χώρας του ἐν Ἰουλιανῇ κατὰ Πρώσους καὶ Ἀυστριακῶν. Εἰς ποῖον ἄλλον ἠδύνατο νὰ εὖρη τοιαῦτα παραδείγματα ἡ Ἑλλάς καὶ ποῖαν ἐνδοξοτέραν ταύτης πατρίδα ὁ Γεώργιος ; Οἱ ἡγεμόνες ἐζητοῦν ἀλλοῦ στάδιον, ἡ Ἑλλάς σταδιοδρόμον.

Ποία δὲ ἦτο ἡ Ἑλλάς καὶ ὑπὸ τοῖους τότε συνήλθον οἰονοῖς ἐκ παντὸς τόπου εἰς Ἀθήνας ; Πατρις ἦτο ὅσοι ἐλάβανον τὸ μύρον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ Ἑλλάς ὕβριζε τότε τὴν Τουρκίαν ὡς ὑβρίζεται ὑπ' αὐτῆς σήμερον. Ἐπροσηλάκιζε τοὺς πρέσβεις τῆς καὶ ἡτεῖλε τὸν μορφολογικὴν κατακτητὴν, βραδὺ ἐκπίνοντα δηλητήριον καὶ κοιμώμενον ὑπὸ τοῦ θανάτου τὸ βλέφαρον. Εἰς τὴν Συνέλευσιν τοῦ 1844 παρεκάθητο ἀντιπρόσωποι Σέρβων, Ὁροκίων καὶ Βουλγάρων. Εἰς τὴν ἐνεστῶσαν ἀπληροεῖθη ἡ εἰσδοδος καὶ εἰς Ἑλλήνας. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1862 ἐπανηγυρίσθη ἐν Τουρκίᾳ ὡς τῇ 1908 ἡ Τουρκικὴ ἐν Ἑλλάδι !... Τοιαύτην ἀντίληψιν τῶν ἱστορικῶν νόμων ἔχοντες, ἄπορον πῶς ὑπάρχοντες, ἂν μὴ πρὸς κατοχὴν τοῦ κενοῦ.

Περὶ αὐτῶν, τὸ ἐκπονηθὲν τότε σύνταγμα ἔφερε κύρος πανελλήνιον, ἐκτὸς ἐπηρεασμοῦ ἀπαναγῶν, ὅτι σοφὸν περιεῖχε τότε ἡ Ἑλλάς καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἀγῶνος παρέλαβε. Καὶ ἀφοῦ τοιοῦτο ἔλαβε πολίτευμα καὶ τοιοῦτον παραδειγμάτων μνηστὴν ἐπιλοδοῖτο βασιλεὺς καὶ ἀνδρῶν σοφῶν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἡμῶσις σεν, εἰς ποῖον, ὁ Θεοδωρεῖται ἡ κατάσταση, δι' ἣν συνέχονταν σήμερον οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ ; Τί ἐγένετο ὅτι ἀπόλεσε, εἰς 48 ἔτη ; Τόσον χρόνον, τόσαι ἱλπίδες, τόση δόξα ; Μέγαρα, ἐπαύλες, τράπεζαι, ὕ

πουργοί, πρέσβεις, στρατηγοί, ναύαρχοι, ἄλυσες ἡλιθιῶν, ναὸς ὀργίων, ὃν ἡ Ἑλλάς ὡς Καρουάτις ἐβύσταξε 48 ἔτη. Ἐπειδὴ δὲ ἐδοξάσθησαν ἐκ τῶν κακῶν τούτων, ἀπαιτεῖται μείζον θάρος νὰ πράξῃ τις τὸ ἀγαθόν.

ΠΑΡΟΙΚΟΣ

ΣΑΝ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΘΡΙΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΡΙΜΜΑΤΑ

(Παρμένο ἀπὸ τὸ Καρνε μου)

Δὲν ἔβρω γιὰτὶ ἀπόψε ἔχω τόση λύπη μέσα μου. Εἶνε τὸ σκοτάδι, εἶνε ἡ γαλήνη τοῦ βασιλέως. Παντοῦ ἡ τῆς βροχῆς ὁ θρόνος ὁ ἀδελφός ; Τὰ ἄστρα ἀπάνω ἀστραποβολοῦν μέσα στὸν μαύρο κάμπο τους, σὺν δάκρυα ποὺ στάζουν ἀπὸ μαύρη συμφορὰ. Σὲ λίγο βγῆκε καὶ ἓνα φαγγάρι. Χλωμὸ, κιτρινωμένον, μὲ μάγουλα λιπόσαρκα καὶ μάτια ἀδειανὰ, σὺν κρανίον.

Δὲν εἶναι φαγγάρι αὐτό, εἶνε νεκροκέφαλο ! — Ὀψ ! Κλεῖστε τὸ παράθυρο ! Καὶ μιὰ θάλασσα ! Μιὰ θάλασσα ἀκίνητη, βουδὴ, γυαλιστερή, σὺν μάτι πεθαμμένου. Παράξενη βραδεὶς ἀπόψε καὶ ὅμως τὸ διπλὰν τὸ τοῦρικο ἄρπικο δὲν βγάττει φαντάσματα ἀπὸ τὰ μαύρα σωτικά του ! Πᾶσι ἀπροσδόκηταις καὶ αὐτό ! Τὸ ἔφαγε τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος !...

Τὶ θὰ εἶνα γιὰ ἓνα μεγάλο ποιητὴ. Ἐνα ποιητὴ, ποὺ νάδῃ καὶ νὰ φάτῃ ὕμνον στὸ μαροῦλι τὸ δολοφόρο, τὸ χαρποπὸ μαροῦλι. Περὶ θηλυκὸ ἢ ἀρσενικὸ ἢ οὐδέτερον κρῖνε μέσα στὴν καρδιά του τὴν βροσί καὶ τὴν φρακάδα, ποὺ κρῖνε : στὰ κρουστά καὶ τρυφερά του φυλλοκάρδια τὸ μαροῦλι τὸ καλόκαρδο !...

Πίσω ἀπὸ καὶν τὴν φράχτην, τὴν φουντωμένη ἀπὸ στάχνα ἄγρια καὶ μάραθα καὶ κλιματσίδας, τὴν φράχτην, τὴν ἀναμμένη ἀπὸ παπαροῦνες δλοκόκκινες, φλοῖτος φιλημάτων ἀκούεται ! Ἄς ἀπομακρυνθῶμε μὲ σεσάμω καὶ διάκριαι ! Ἄς ἀπομακρυνθῶμε ! Οἱ βέβηλοι ἐκὰς !...

ΣΤΑΜ·ΣΤΑΜ

ΑΦΙΣΕΙΣ

Ἐπανήλθεν ἐκ Θήρας. ὅπου εἶχεν ἀπουσιάσει ἐπὶ δέμητον ὁ κ. Σπυρ. Α. Ποταμιάνος, Διευθυντῆς τῆς «Ἑλλάδος».

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ ΚΑΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Μία τελευταία στατιστικὴ ἀναφέρει ὅτι ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία ἔχουν τὰ περισσότερα Πανεπιστήμια, ἐν ἀνταπόσει πρὸς τὰ ἄλλα ἔθνη. Ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία ἔχουν ἀνὰ 21 Πανεπιστήμια, ἀλλ' ἐντὶ τῇ Γερμανίᾳ ὑπάρχουν περίπου 50,000 φοιτηταί, ἐν Ἰταλίᾳ δὲν ἀνέρχονται οἱ φοιτηταί οὐτὴ εἰς τὸ ἡμίση τοῦ ἀριθμοῦ τούτου. Ἡ Γαλλία ἔχει 16 Πανεπιστήμια, ἡ Ἀγγλία 15, ἡ Ἀυστρία 11, ἡ Ρωσία καὶ ἡ Ἰσπανία ἀνὰ 9, ἡ Ἑλβετία 7, ἡ Ὀλλανδία 4, ἡ Σουηδία 3, τὸ Βέλγιον 4 καὶ ἡ Ρουμανία 2.

Λαμβανομένων ὅμως ὑπ' ὄψιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φοιτητῶν, ἡ Γαλλία ἔρχεται μετὰ τὴν Γερμανίαν μὲ 32,000 φοιτητάς, ἡ Ἀυστρία μὲ 30,000, ἡ Ἀγγλία μὲ 25,000, ἡ Ἰταλία μὲ 24,000.

Περισσότερους τῶν 20,000 φοιτητῶν ἔχει ἡ Ρωσία, (23,000) καὶ εἰς τὰ ἄλλα Ἑλβετία ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτητῶν κυμαίνεται μεταξὺ τῶν 12,000 καὶ 5,000.

Τὸ Γαλλοπρωτεστάντ τοῦ Βερολίνου εἶχε κατὰ τὸ 1908 13,881 φοιτητάς, ἐντὶ τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων εἶχε κατὰ τὸ 1908 μόνον 12,985 φοιτητάς.

Τὸ Βερολίνον καὶ οἱ Παρίσιοι ἔχουν, κατὰ συνέπειαν, τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν τῶν φοιτητῶν. Ἐν συνόλῳ οἱ φοιτηταί όλων τῶν Πανεπιστημίων τῆς Εὐρώπης ἀνέρχονται εἰς 220,000. Φάργμκτον (Ἀμερικῆς). Φώτιος Ε. Πουπουλίδης

Τὸ νὰ εἴπῃς εἰς μίαν γυναῖκα νὰ μὴ ἀγαπήσῃ, εἶναι ὡς νὰ ἀπατήσῃς ἀπὸ ἓν ἄνδρος νὰ μὴ ἀνοίξῃ τὰ πέταλά της τὸν ἥλιον.

Σπ. Κωνσταντῆνός πούλος

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ

ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ κόσμου, ἀκριβῶς εἰς τοὺς ἀντίποδας ἡμῶν, εὐρίσκονται οἱ τρεῖς μαργαρίται τοῦ Εἰρηικοῦ Ὤκεανου, Τόγκα, Σαμόα καὶ Φινίξ.

Αἱ ἐντυπώσεις τῶν περιηγητῶν ἐκ τῶν νήσων τούτων εἶναι θαυμάσιαι. Ἐνὰς μάλιστα, ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς κ. Ντύκτωρ, μετὰ μεγίστου ἐνθουσιασμοῦ ἀναφέρει τὴν ἀπὸ αὐτοῦ τὴν ὁπτιαν ἡ θάλασσα κατὰ τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ταξίδι εἰς τὰς θελικινὰς ἐκτὰς νήσους.

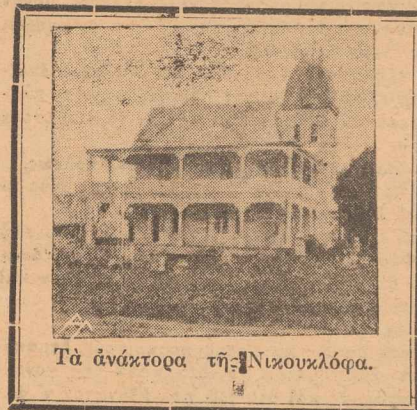
Ἐπεβιβάσθη, λέγει, εἰς τὴν Ὀκλάνδην, τὴν ὡραίαν πόλιν τῆς Νέας Ζηλανδίας. Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Νικουκλόφον, τὴν πρωτεύουσιν τοῦ Τογγανταίπου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μέρος τοῦ Ἀρχιπελάγους τῆς Τόγκας. Εὐρέσθη λοιπὸν εἰς τὴν Σαμόα τῇ Ἀϊλάνδ.

Ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἡ νῆσος φαίνεται χαμηλὴ καὶ καλύπτεται ἐντελῶς ἀπὸ γαϊτανια δένδρα κοκκίμει ζωρὸν πρᾶσινον χροῖμα καὶ ἀπὸ λευκὰς κηλίδας, δηλαδὴ τὰς οἰκίας τῶν Εὐρωπαίων.

Τὸ πολὺ, τὸ ζωρὸν φῶς τῶν Τροπικῶν χρωματίζει ζωρῶς καὶ χρυσεῖ διλην τὴν ἐκτασιν.

Ἡ πόλις ὁμοιάζει μὲ τὰς σηνηνογραφίας τῶν θεατρῶν, ἡ μὲ τὰ ὡραία ἐκεῖνα ἀπὸ χαρτὸν τοῦ πει, τὰ ὁποία δίδουν εἰς τὰ παιδιὰ μαζὴ μὲ τὰ καγνίδια των.

Κατὰ τὸ ἐξῶς, θελικῶν, τὸ γλυκὺ, τὸ ἔξαιροικόν, παρουσιάζει ἡ ἀπομὴς τῆς νήσου. Ἐντὸς τῆς πόλεως γενικὴ ἐπικρατεῖ ἡσυχία. Ἡ Νικουκλόφα δὲν εἶνε πόλις τοῦ θορύβου, τῆς ζωρῆτος, τῆς κινήσεως. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐφαίνεται κανεῖς ἐκ τῶν Ἰθαγενῶν, ὁ ὁποῖος μὲ

Τὰ ἀνάκτορα τῆς Νικουκλόφας.

γλυκύτερον μεδίωμα εἰς τὰ γέλη μᾶς ἤρχετο τὸ «Μαλολέ» ἢ τοῦ «Καλὸς ὥριος».

Οἱ Ἰθαγενεῖς

Διότι, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Τόγκας εἶνε εὐγενέστατοι. Ἐάν τοὺς ἐκδηλώσας τὴν ἐπιθυμίαν σας, σπεύδουν ἀμέσως νὰ σας ὁδηγήσουν εἰς τὰς φυτείας καὶ οἱ δίδουν ὅλας τὰς ἀπαιτουμένας ἐξηγήσεις περὶ τῶν φυτῶν. Ἄν θέλετε νὰ φάγετε ἓνα καρπὸν τοῦ κοκκοῦ ἢ νὰ πλετε τὸν χυμὸν του, θεωρεῖ εὐτυχίαν του νὰ ἀναβῇ εἰς ἐν δένδρον ὕψους 90 ποδῶν, νὰ κόψῃ δύο ἢ τρεῖς ἀπὸ αὐτοὺς καὶ νὰ σας τοὺς προσφέρῃ, ἀφοῦ τοὺς προπαρασκευάσῃ δεόντως. Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Τόγκας, ὅπως καὶ οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς Σαμόας καὶ τῆς Φινίξ, εἶνε ἐκ φύσεως περιποιητικώτατοι καὶ σχεδὸν ὅλοι ἀριστοκράται, κατὰ τὸν ἴδιον αὐτῶν, ἐννοεῖται, τρόπον.

Κατ' οὐδένα λόγον δέχονται νὰ ἐργασθῶν, καὶ εἰς καμῖνον κατὰ τὴν χάριν ὑμῶν, οὐδέποτε τὸ κάμνουν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀνταμειβθῶν. Ὅστις τοὺς προσφέρει χορμίματα τοὺς προσβάλλει. Ἄλλως τε οἱ Τογγεῖς, καθὼς καὶ οἱ γειτόνες των, δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ ἐργασθῶν, διότι εἰς αὐτοὺς ἡ τροφὴ δὲν σπουδίζει τίποτε ἢ μόνον τὸν κόπον νὰ τὴν συλλέξουν ἀπὸ τὰ δένδρα, τὰ ὁποία τοὺς περιστοιχίζουσιν εἰς τὰς κατοικίας των.

Τὸ γεμῖν τῶν συνιστάται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀπὸ μανιάνες, ἀνανάδες, κοκκὸ, φάμα καὶ κνήνη. Ἔχουν τὰ «τάρο» καὶ τὰ «βγνᾶμ», χορταρικά, τὰ ὁποία ὁμοιάζουν κατὰ τὴν γευσὶν μὲ τῆς πατάτας. Ἔχουν ἀκόμη καὶ τὸ φρικτὸν φρούμ, τὸ ὁποῖον φρεῖται ἐν μεγίστῃ ἀφθονίᾳ.

Ἐν ἐκ τῶν χαρακτηριστικωτέρων πλεονεκτημάτων αὐτῶν εἶνε ἡ φιλοξενία. Μόλις πληρώσῃ κανεῖς εἰς τὰς οἰκίας των, ἀμέσως ὁ οἰκοδεσπότης

θὰ σπεύσῃ εἰς προϋπάντησιν τοῦ ξένου καὶ θὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Τοῦ προσφέρει νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῇ, νὰ καπνίσῃ καὶ εἰς πλησίον ἡ νύξ, τὸν κρατεῖ νὰ κοιμηθῇ ὑπὸ τὴν στέγην του.

Γυνὴ τῆς Βαβίου.

Μία ἀπολαυστικὴ ζωή.

Οἱ κάτοικοι διέρχονται τὰς ὥρας των καπνίζοντες σιγάρα τυλιγμένα εἰς φύλλα ξηρὰς μπανάνας καὶ καθήμενοι εἰς τὰ χόρτα λέγουσιν παρρηθία. Ὅταν βαρυνθῶν τὴν κοιλίαντα, σηκώνεται ἓνα ὡραῖο καὶ στρομπουλό κορίτσι νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ Κάβα-Κάβα. Εἶνε τὸ συνηθέστερον ποτὸν εἰς τὰ νῆα τοῦ Εἰρηικοῦ, ἀπὸ τὴν Κακί τὴν μέγαν τῆς Νέας Γουίνεας.

Τὸ ποτὸν αὐτὸ ἔχει γεῦσιν σαπουνάδας καὶ τὸ χροῖμα ἀλβίνας.

Ἐνα βράδι καμῖν πενηνταεὶς Ἰθαγενεῖς διαοργάνωσαν ἓνα χορὸν ἐθνικόν, εἰς τὸ ἐπαῖνον βεβαίως.

Εἰς ἐν σημείον τῶν μουσικῶν, ἤρχισαν νὰ τραγουδοῦν.

Οἱ θεαταί, χωρὶς νὰ μετακινήθωσιν ἀπὸ τὴν θέσιν των, ἐφαλλαν μελοδωκώτατον ὄσσην, τὸ ὁποῖον συνάδεναν μὲ κινήσεις τῶν βραχιόνων, τῶν χειρῶν, τῆς κεφαλῆς, μὲ τελείαν εὐρυθμίαν.

Καλλονὴ τῆς Σαμόας.]

Ὁ χορὸς

Τὸ τραγοῦδι, ὡραῖοτατον, διήρκεσε πολλὴν ὥραν, ὅτε μία νεανὶς ἠγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ χορεύῃ ἓνα ἐντυπωσικόν.

χορὸν ὅμοιον μὲ τὸ κέϊκ γουόλκ. Μετ' ὀλίγον ἄλλο ἓνα κορίτσι ἀφῆκε τὴν θέσιν του καὶ ἐπῆγε νὰ λέρῃ μέρος εἰς τὸν χορὸν. Οὕτω δὲ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ὅλοι ἠγέρθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ χορεύουν. Στὴν ἀρχὴν σιγά, σιγά, ἔπειτα ἐπετάχυναν τὸ βῆμά των, τὰς κινήσεις των καὶ τοὺς λόγους. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θεατὰ καὶ χορεύεται ἐξέβαλλαν ὀξείας κραυγὰς. Ὁ χορὸς ἀσυναίσθητως ἐγένεν ὁρμητικώτερος, ὅς οὐ κατέληξεν εἰς φρενίαιδα. Οἱ χορεύται, διεγερόμενοι ἀπὸ τὰς ἀγρίαις κραυγὰς, ἐχόρευαν ταχέως, ἐπὶ δὲν, ἐστρέφοντο φρενητωδῶς σὺν διαμονισμένοι. Καὶ οἱ μουσικοὶ ἐξηκολούθουν νὰ παίζουσιν τὰ ὄργανά των καὶ νὰ κτυποῦν, ἀποτελοῦντες διαβολικὸν θόρυβον. Τὸ θέαμα ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης καὶ τῶν πυρσῶν ἦτο φανταστικώτατον καὶ ἀλησμόνητον.

Ἐδὲμ

Εἰς τὴν Λιφοῦκαν τῆς νήσου Κατὰρ ἐθαύμασα περισσότερον τὰς φυσικὰς καλλονὰς τῆς ὡραίας αὐτῆς χώρας.

Ἡ νῆσος εἶναι στενὴ, ὥστε εἰς ἡμίσειαν ὥραν δύναται τις νὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν αὐτῆς, διερχόμενος ἐν μέσω πυκνοῦ δάσους ἀπὸ κοκκοῦ.

Καὶ ἐδῶ ἡ αὐτὴ ἄφθονος καταπράσινη βλάστησις τῶν Τροπικῶν. Κατὰ μήκος τῶν ἀκτῶν φαίνονται βράχοι κοράλλιοι, λευκοὶ καὶ κόκκινοι, εἰς τοὺς ὁποίους τὰ κύματα τοῦ Ὤκεανου ἐδοκίαν φανταστικὰ σχήματα. Πέρις αὐτὸν βλέπει κανεῖς

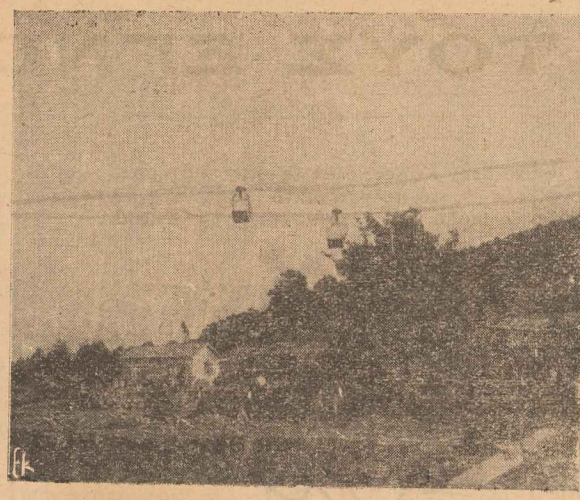

Οἰκία εἰς τὴν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Νέον ναυαγοσωστικόν μέσον.

ΤΣΟΥΚΑ.—Έναίριος Σιδηρόδρομος. (Άπ. δ κ. Σ. Παρίσις).

ΠΑΡΙΣΙΟΙ.—Έλληνες εις τὰ λουτρά του "ΤΡΟΦΟΥ". (Άπ. ή κ. Ειρήνη Στεφάνου).

ΑΘΗΝΑΙ.—Ό πορροπόλεις εν τη οδω Πατησίων. (Φωτ. Έλλάδος).

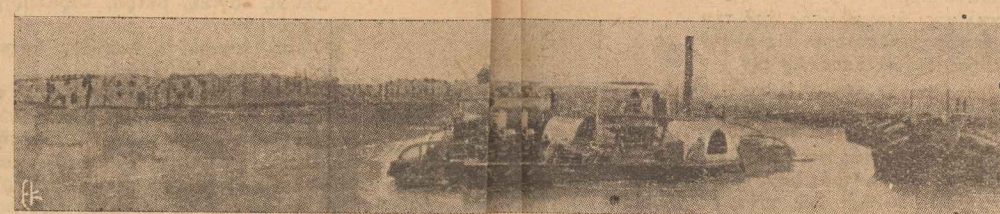
Νέον ναυαγοσωστικόν μέσον.

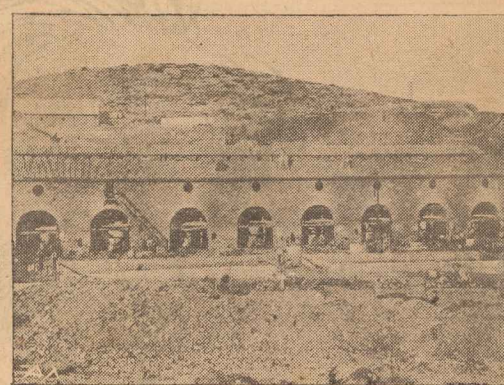
ΛΙΣΣΑΒΟΝ.—"Απομης της πόλεως. (Άποστ. δ κ. Δ. Π. Κανάκις, εκ Παλαιοχωρίου).

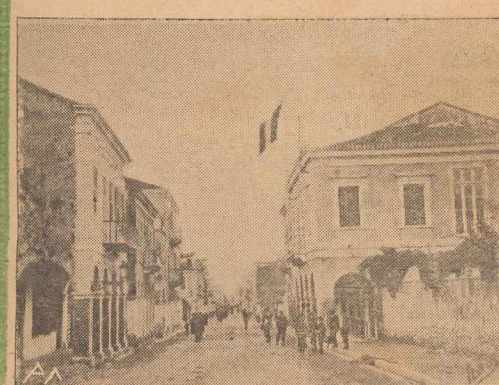
ΑΘΗΝΑΙ.—Σημεία τ. θ. δρόμου. (Φωτ. Έλλάδος).

ΚΡΑΣΝΟΒΚΑ (Ρωσία).—Ό ποταμός ονέτζε. (Άπ. δ κ. Δ. Στασινόπουλος).

ΛΑΥΡΕΙΟΝ.—Αι κάμνοι της Γαλλ. Έταιρίας.

ΠΑΤΡΑΙ.—Η οδός Κορινθίου.

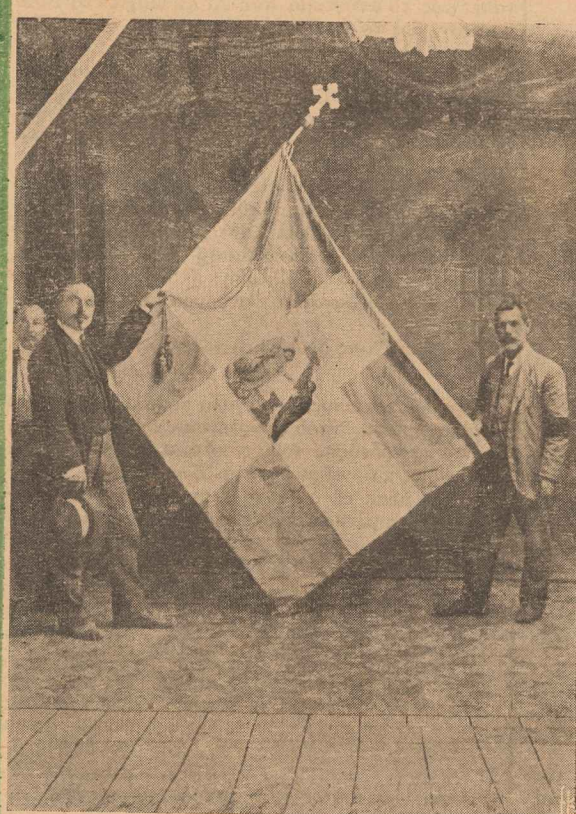
ΚΕΡΚΥΡΑ.—Χορική.

ΛΑΡΙΣΑ.—Ό Πηνειός και ή γέφυρα του Άλκαζάρ.

ΧΑΛΚΙΣ.—Η παραλία Βουδαύης. (Φωτογρ. κ. Ν. Βλασσπούλου).

ΚΥΜΗ.—Σημαία μεταξοφάντης, αφιερωθείσα δπλ Όμ. γενών εν Άμερική εις τον Ναόν της Εθαγγελιστίας, διά του κ. Ι. Σ. Νικολαΐδου. (Άποστ. δ κ. Π. Χατζηθεοδώρου, εκ Άθηνών).

TARANDO (Ιταλία).—"Απομης της πόλεως.

(Άπ. δ κ. Α. Διαμαντόπουλος, εκ Νεοστάθμου).

Κύνιον έλλάφων.

Ό Αντίβασιλεύς της Κίνας μετὰ του διερχομένου του.

ΠΑΤΡΑΙ.—Ό ναός του Άγ. Ανδρέου.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ.—Μουσική φελλάς. (Άπ. δ κ. Α. Δ. Ντασιούλης, εκ Αλεξανδρείας).

Τύπος Έλλήνων Μακεδόνων. (Φωτ. του κ. Π. Σκολιτσ, εκ Θεσ/νίκης).

ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΜΗΤΡΟΣ

Περί το δέλε φυχράς και διηγήσεως ήμερας του Ιανουαρίου, νέος τις έρχομαι την θύραν μιας οικίας της Βοστώνης, ζητών να διηγήση προς την κ. Φραγκλίνου. Εδω την γραταιν οικοδεσποιναν πλέκουσαν έν μικρή αίθουση παρά την εστία.

— Έραδα, έτι δίδετε κατάλυμα εις ταξιδιώτας, ειπεν ο νέος είσελθών, και ήλθα να σας παρακαλέσω να με φιλοξενήσετε άπόψε.

Η κυρία Φραγκλίνου παρετήρησε τον άγνωστον με βλέμμα όχι τόσο εινοϊκόν, και τον διεβεβαίωσεν, έτι πολύ κακάς πληροφορίας του ειχον άδωχ.

— Δέν είμαι ξενοδόχος, κύριε· μόνον διά να υποχρεώσω μερικούς βουλευτάς μας, τούς δέχομαι εις την οικίαν μου, έφ' όσον διαρκούν άι βουλευτικά έργασια. Τώρα μάλιστα έχω έδω τέσσαρα μέλη του συμβουλίου και έξ της Βουλής των άντιπροσώπων. Κ' έπειτα, τό κάτω-κάτω, έλαι αί κλίνας μου ειναι πιασμένα, προσέθηκε. Και έξηκολούθησε τό πλεξιμόν της μετά ζήλου έκτάκτου.

Ο νέος περιέσφιξε τον επενδύτην του εις τό στήν του. Έτρεμεν έκ τού φόβου. Ο καίρος έξω ήτο έλευσινός. Η κυρία Φραγκλίνου έσκέφθη, ότι ή ευπρέπεια άπήτει να προσκαλέση τον δυστυχή έκτιστον να καθίσση και θερμανθή επί τινας στιγμάς. Τού έδωσε διά τού δακτύλου έν κατάφασμα, έκίνους δ' άνευ πολλών παρακλήσεων ένεθρονίζον εις αυτό.

Άλλη συνομιλία μεταξύ αυτών και του νέου δέν έγινε, διότι μετ' όλίγον ήλθον οι βουλευτάι, τούς όπούλους έπαιζέσκει. Παρετέθη καφές, και ο νέος έλαβεν, όπως και οι λοιποί, ένα κιαθίσκον. Όλίγον κατ' όλίγον έσχηματίσθη φαιδρός κύκλος παρά την εστία, και ήρχισε ζωνηρά συνοδιάλειξις. Πολλά αστειότητες έλέχθησαν, ό δέ άγνωστος νέος τόσο πνεύμα και τόσο ευφρανείαν έδειξεν, ώστε εύκλινος την προσοχήν όλων.

Ότω παρήλθεν εισαέρετος ο καίρος, έσήμανε δέ ή όργή, χωρίς κανείς να τό ένοήσση.

Ητο ή ώρα του δείπνου, ή δέ κυρία Φραγκλίνου ήτο πάντοτε άκριβής ως όρολόγιον. Καθ' όλον τό διάστημα της συνδιαλέξεως, άπησχολημένη εις τάς οικιακάς εργασίας, ήτο έκτός της αίθουσας, υπέθετε δέ ότι ο νέος ειχεν ήδη αναχωρήσση.

Φαντάζεσθε λοιπόν την έκπληξήν της, έτε είδεν αυτόν λαμβάνοντα μετ' απαθείας άπιστού τον θέον εις την τράπεζαν πλησίον των έξων της!

Εδώς μετά τό δείπνον, ή κυρία Φραγκλίνου προσεκάλεσεν εις τό παρακείμενον οματίον γέροντα ευναικίον, τον όποιον συνείδεε να συμβουλευέσθαι. Παρεπονθή εις αυτόν διά την διαγωγήν του όκληρου ξένου, του διηγώδη την τρόπον είσεχώρησεν εις την οικίαν, και επί τέλους του ήκολούθησεν, έτι οι τρόποι του της έθαίνοντο πολύ όπποτο.

Ο γέρον ευναικίος προσεπάθη να την καθήσυχάζη διά παντός τρόπον, άφού ο νέος ήτο άνθρωπος με μύρφωτον και εξαίρετον συμπεριφοράν, και έμεινε, κατά πάσαν πιθανότητα, διότι δέν έπίστευεν ότι ή ώρα ήτο περασμένη.

— Όπωσδήποτε καλά θα κάμετε, ειπεν έν τέλει, να τον πάρτε κατά μέρος και να του επαυαλάσετε, έτι δέν σας ειναι δυνατόν να τον φιλοξενήσετε.

Η κυρία Φραγκλίνου έστειλεν άμέσως την υπηρέτριά της να προσκαλέση τον ξένον, του υπέδειξε δέ και πάλιν, ότι δέν είμπορεί να τον κρατήσση εις την οικίαν της. Τού υπενθύμισεν ότι ή ώρα παρήλθε, και του έδωσε να ένοήσση, έτι πρέπει να υπάγη άλλου να εύρη κατάλυμα.

— Θα λυπηθώ πάρα πολύ, άπεκρίθη ο νέος, άν σας φανώ όκληράς εις τό παραμικρόν. Θα σας παρακαλέσω μόνον να μου επιτρέψετε να κωνίσω τό τελευταίον σιγάρον μου με τούς φιλοξενούμενούς σας, και άμέσως αναχωρώ.

Ταύτα δέ ειπών, έπέστρεφεν εις την συναστροφή, και ήρχισε να συνομιλή με περισσώτερον άκόρη εύστρεφείαν πνεύματος.

Η συνοδιάλειξις όλίγον κατ' όλίγον έστράφη εις τά πολιτικά. Είς των βουλευτών έφερε τον λόγον εις τό ζήτημα, τό όποτον έκείνην την ήμεραν ειχε συζητήσση έν τη Βουλή. Ο άγνωστος νέος έλαβε μέρος εις την συζήτησιν, όμιλησε δέ περί των δικαιωμάτων των άποικιών μετά σπανίας λογικής δυναμείας και εύγλωτίας, και έξέφερε άμεραλήτους και όρθάς κρίσεις περί των έξοχωτέρων άνδρών της εποχής.

Τόσον ένδιαφέρουσα ήτο ή συνομιλία, ώστε έσημειαν ή ένδεκάτη και οδεις τό ένόησε.

Άλλ' ή υπομονή της οικοδεσποίνης έξηντήθη από την τόσοη άδιακρίσιαν του ξένου.

Εισήλθεν εις την αίθουσαν και άπέτεινεν εις τον ξένον τραχυτάτους λόγους, έπως τον αναγκάσση να αναχωρήσση άμέσως. Έκείνος έξηγήσας άπλως συγγνώμην, έλαβε τον πλόν του και τον επενδύτην του και διηγήσθη προς την έξοδον, φωτιζόμενος υπό της υπηρέτριας και ακολουθούμενος υπό της οικοδεσποίνης.

Άλλ' ένώ οι έν τη οικία συνδιελέγοντο άμερίμνως, έξω σφοδρά καταγίγρις εινε συσσωρευση εις τάς έδους χίονα ένός μέτρου ύψους. Μόλις ή υπηρέτρια διήνοιξε την θύραν και άνεμους με όρμήν πνέουσας έδουσε τό φως και έγέμισε με χίονα και χάλαζαν τό κατάφλιον της θύρας.

Ο νέος τότε προσέβλεπεν ίκεταυτικώς την οικοδεσποιναν και της ειπε:

— Καλή κυρία, κανένα δέν γνωρίζω έδω· άν με αυτήν την κακοκαιρίαν δέν δώσετε, θα άποθάνω από τό φύγος εις τούς δρόμους. Φαίνεται ευναικίον ήτοιον νύκτα οδός εις σκύλιν ήθ' ήρνήσθη δέ δώστε κατάνυκτον.

Περί ευναικίον ήτοιον νύκτα οδός εις σκύλιν ήθ' ήρνήσθη δέ δώστε κατάνυκτον. Περί ευναικίον ήτοιον νύκτα οδός εις σκύλιν ήθ' ήρνήσθη δέ δώστε κατάνυκτον. Περί ευναικίον ήτοιον νύκτα οδός εις σκύλιν ήθ' ήρνήσθη δέ δώστε κατάνυκτον.

— Έπειτα, να σας ειπώ την αλήθειαν, κύριε· ούτε τό πρόσωπόν σας, ούτε οι τρόποι σας μου άρέσουν και ή επιμονή σας να μείντε έδω με κάμνει να φοβόμαι μήν έχτε κακούς σκοπούς.

Η αγαθή οικοδεσποινά όμιλει τόσο μεγαλόφωνος, ώστε οι έν τη αίθουση άκούσαντες τόν θόρυβον προσέτρεξαν και προσεπάθησαν να πείσωσιν αυτόν ότι ειχεν άδικον. Ο νέος έθαίνετο εις αυτούς πολύ καθώς πρέπει και σπουδαίως νέος, την παρακάλεσαν δέ, άντι να τον άποπέμψη, να τον φιλοξενήσση επί μιαν έσπέραν. Είς αυτούς ήτο άνεύχγητος ή δυσμένεια έκείνη της οικοδεσποίνης προς νέον εύφρόνιστον και άξιαγάπητον.

Έν τέλει ή κυρία Φραγκλίνου υποκύψασα εις τάς επιμονούς παρακλήσεις των συγκατετέθη να κρατήσση τον νέον εις την οικίαν της. Άλλ' έπειδή καμμία κλίνη δέν ήτο κενή, ήναγκάσθη όσως να κατακλιθώ όπως όπως επί μιας έδρας παρά την εστία.

Μολοντί οι άλλοι άδείκνυν μερίστην έμπιστοσύνην εις την ημετέραν του ξένου, ή οικοδεσποινά έδωσθησε φρόνημον να συναθροίσση όλα τά πολιτικά της πράγματα και τά άρχοντά σκεδή και να τά φυλάσση εις τον κοιτώνά της. Πλήν δέ τούτου παρήγγειλεν εις τον Μαύρον, τον όποιον ειχεν εις την υπηρεσίαν της, να ζωσθή την μεγάλην μάχαιραν του μαγερείου και να έξυπνήσση εις τον ελάχιστον θόρυβον, τον όποτον ήθελε κάμω ή τυχοδιώκτης (τοιουτοτρόπως άπεκάλει τον άγνωστον), όπως λεγλήσση την οικίαν. Έπειτα ή αγαθή δεσποινά μετέβη να κατακλιθώ, άφ' ου όμως πρότερον ήνάγκασε την υπηρέτριά της να άγρυπνή πλησίον της και προς μεγαλειότεραν ασφάλειαν έπέρασεν έντεταχίον σιγήρον εις τό κλισίον της θύρας, τό όποτον έσπιλοκλείδωσε, ένοείται.

Όπως έκαστος ένοεί, ή κυρία Φραγκλίνου πολύ όλίγον έκοιμήθη. Πρό της ανατολής του ήλιου ήτο εις τό πόδι. Παρευθύς έκάλεσε τούς υπηρέτας, φρονουμένη δέ ότ' αυτόν έπροχώρησεν εις την αίθουσαν, έν τη όποια έκοιμάτο ο τυχοδιώκτης. Πολύ έξεπλάγη ιδούσα ότι ούτος έκοιμάτο ήσυχα εις την έδραν. Τότε ήρχισε να μετανοή διά τάς υποψίας της, έξυπνήσθη τον νέον, έχαίρεταισεν αυτόν φιλοφρονέσασα, άφ' ου δέ τον ήρώτησε πως διήλθε την νύκτα, τον προσκάλεσε να προημεματίσων όμοι.

— Και έρχεσθε από μακρινόν μέρος· ήρώτησε. Ο νέος, ως να έλαβε θάρρος έν του εύγενούς τόνου της κυρίας Φραγκλίνου, έδωκεν εις την σκολάσαν ένα μεγαλειότερον βόλον ζαχαρώς και έλαβεν ένα παξιμάδι άκόρη.

— Έρχομαι από την Φιλαδέλφειαν, άπήντησεν, όπου κατοικώ.

— Από την Φιλαδέλφειαν! Άνεφώνησεν ή κυρία Φραγκλίνου. Κατοικείτε εις Φιλαδέλφειαν! Τότε λοιπόν θα γνωρίζετε ίσως τον υιόν μου Βενιαμίν.

— Ποιον Βενιαμίν· ήρώτησεν ήρώτως ο νέος.

— Ποιον· Τόν Βενιαμίν Φραγκλίνον, τον Βενιαμίν μου! Ω, εινε ο καλύτερος και φιλοστοργότερος υιός του κόσμου!

— Πώς· ο Βενιαμίν Φραγκλίνος ο τυπογράφος εινε υιός σας· Άλλ' εινε ο στενότερός μου φίλος και κατοικοῦμεν μάλιστα εις τό αυτό δωμάτιον.

— Ω θεέ μου! και ν' άφήσω τον φίλον του Βενιαμίν μου να περάσση την νύκτα εις έν κατάστημα, έν ή έγώ έκοιμώμην εις ώρας κλίνην!

— Και τί θα έλέγατε, εάν με τον αυτόν τρόπον είχατε φερθή εις αυτόν τον υιόν σας· Αδύτον δέν εινε δυνατόν, κύριε· ή μητρική καρδιά ποτέ δέν άπατάται.

— Έν τούτοις....

— Τι ένοείται, ειπεν ή κυρία Φραγκλίνου, εις άκρον συγκεκινμένη και έξετάζουσα τον νέον διά των μητρικών της όφθαλμών.

— Βενιαμίν μου! άνεφώνησεν άμέσως έπειτα, έναγκαλιζόμενη και φιλούσα τον νέον. Α! και ούτε τό ένόησα ότι είσαι ού....

Ο Βενιαμίν Φραγκλίνος, αναχωρήσας από την γενέθλιόν του πόλιν έξηδος, έπέστρεφεν εις αυτήν μετά ικανήν έτη, ήθέλησε δέ να υποβάλη την μητέρα του εις την άθώαν έκείνην δοκιμασίαν. Ότε έγήρασεν, ένεθροίστο με εύχαρίστησιν τό έπιστάδιον τούτο της νεανικής του ήλικας. Διότι, έλεγεν, έν τη περιστάσει έκείνη κατόρθωσα έν τέλει να έλκίσω την συμπέθεραν της μητέρας μου, χωρίς να κάμω χρήσιν του τίτλου μου ως υιός· τούτο δέ όχι όλίγον ηθέλησε την χαράν, την όποιαν ήσθάνθημεν και οι δύο επανιδόντες άλλήλους.

(Κατά τό γαλλικόν τεύ Ad. Badin.)

Λίγινα ΝΙΚΟΣ ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ

ΠΑΡΕ ΤΟ ΠΙΣΩ

Πάρε τό πίσω τό φιλή, πάρε και τό μονόηλι, και οι φίλοι στό μάγουλο κι' όχι ποτέ στό χερίλη.

Τά χερίλη ποτέ δέν είπανε ποτέ τους την αλήθεια και δόσανε κι' άλλοι φίλια και χίλια παραμύθια.

Δόγης

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Πάνο οι βράχι' άπότομα και οι παρόθνα δάση, Μικρή μου, όνειρέθωμαι να έτρεφώ μαζί του και ή ζωή μας μέσα 'κει με τέφρη να παρόση, Χωρίς λαχτάρα κοσμική· να γλίψη την ψυχή σου.

Αδώς και άμόλυντη να μένη ή καρδιά σου, Να μη σ' έπηρεάσουν τα κοσμικά τά παθή, Να εινε πάντα άρρήθη, παρθενική ή μητιά σου και ποηρίας κοσμικής ο νοός σου να μη μάθη.

Όταν φοβάσαι, ποτό σφιχτά να σέ κρατώ σιμά μου και όταν άπ' τό φόβο σου τό σόμα σου παγώνη, Να έρχεσαι και ν' άκουμάς άπάνω 'ς την καρδιά μου Κ' έκείνη με τη θερμή της γλυκύ να σέ πυρώνη.

Σε κάθε περιπέτεια, σε κάθε κίνδυνό σου Νάχης προστάτη μόνο σου, γάπη μου, έμμε, και σαν περνή ο κίνδυνος, 'ς τον ένδοσιασμό σου Να με φίλης άκατάρημη με χείλια φλογισμένα.

Ν' αούάνη ή άγάπη σου άπ' την εύγνωμοσύνη, Ποθ θα σου σώσω τη ζωή, νεράδι' άγαπημένη, Κι' ή ταραχή σάν σου περνή, ο στεναγμός να βγαίνη Βαθιά από τά στήθη σου και σε φιλή να αφήνη!

Κι' όταν ή νύχτα άρχια, άγάπη μου, προβάλλη, Να βολαχης καταφύγιο εις την θερμή μ' άγάλη και 'ς την άγρια έρημιά σφιχτά άγκαλιασμένοι Με γλύκως παραδείσιος ο βίος να διαβαίνη!

ΘΟΓΓΙΣ

Θά είχομεν άληθή παραδείσιον, άν οι γονείς ήσαν πάντοτε νέοι και τά τέκνα πάντοτε παιδιά. Βίτωρ Οδγκώ

ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ ΤΗΣ ΧΘΕΣ & ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΤΑΧΥΤΗΣ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Υπήρξεν εποχή, καθ' ήν μία έπιστολή, διά να υπάγη από τό έν άκρον της Γαλλίας εις τό άλλο, έχρειάζετο πολλὰς ήμέρας και πολλ' κ'ις μίνας όλου ήρώς. Οι άνθρωποι δέν έγραφαν τότε ή μόνον εις έντάκτους περιπτώσεις. Σήμερον, ότε αι έπιστολαί πετούν εις μίαν ήμέραν, ο κόσμος την άλληλογραφίαν την έχει πατριδάκι.

Ο άναμορφωτής

Αφούτον ιδρύθησαν τά ταχυδρομεία, οι Γάλλοι δέν έπαυσαν να κάμνουν παραύονα. Ένίοτε άδικα, συνήθως όμως πολύ δίκαια. Άλλά να! Έρχεται εις τά Ταχυδρομεία ένας άνθρωπος. Ο Μιλλεράνδ. Ο ύπουργός αυτών των Δημόσιων Έργων, των Ταχυδρομείων και Τηλεγραφών, έδοκε μείσστην ώθησιν εις την ανάπτυξιν, την μεταρρύθμισιν της ταχυδρομικής υπηρεσίας και κατέστησεν αυτήν ένα εκ των μεγαλειότατον περγάνων της ευημερίας της Γαλλίας.

Άλλοτε και σήμερα

Ο Μ. Ναπολέων, ένώπιον του όποιου έτρεμεν ή Εύρώπη, έλεγεν: «ή ταχυδρομική υπηρεσία εινε γιά τά πανηγύρια!...»

Και από τότε έως πρό όλίγον άκόμη ή ταχυδρομική υπηρεσία εύρίσκετο σχεδόν στα ίδια χάλια. Αί έπιστολαί έχανοντο, ή ήρχοντο όταν δέν έχρησιμειαν πλέον. Υάρχοντο έπιστολαί, αι όποιαί έδόθησαν εις τον παραλήπτην έπειτα από 20 χρόνια.

Την 18 Σεπτεμβρίου 1877 έδόθη εις τό ταχυδρομείον μία έπιστολή διά την ήγουμένην της μηνός Σεπ-Σεπ. Μόλις έσχάτος, όταν ρετρεζόμυζαν από τό ταχυδρομικόν γραείον της Ταρά, την εύρον πίσω από ένα πίνακα. Τυχαιον γεγονός, θα πητε. Άλλά όχι. Αύτά τά τυχαία γεγονότα ήσαν κοινοτάτα.

Άλλά μόνον αυτό:

Είς τάς θυρίδας

Παρεπονείτο ο κόσμος, διότι έπερίμενε μιά ώρα έξω από τάς θυρίδας, διά να δάσση ή να πάρη τό γράμμα του. Ο υπάλληλος, διά να παραλάβη τά συστημένα, έκαιμε τόσον ώραν να γράφη, να γράφη... Ένα σωρό διατυπώσεις. Εί-χαν παραύονα διά τά γραφεία, τά άκάθαρτα, τά έλευνιά, τά άνθυμεινά. Και πόσα άλλα παραύονα είχα οί Γάλλοι, οι όποιοι θα τά έπαυσαν άμέσως και θα έδόζαν τον Θεόν, εάν έργάζονταν να χάλια τά δικά μας.

Τά θαύματα

Ηλθεν ο Μιλλεράνδ. Ο μεταρρυθμιστής. Και έκαιμε θαύματα. Τά παλαιά ταχυδρομεία δέν ύπαρχον πλέον. Έγιναν χαλινάκια. Με παρκά καθαρά, με φως, με άέρα, με τάξιν, με χίλιες δυό ευκολίες. Τά μέσα της συγκοινωνίας έδιδασκάζοντο. Τά αυτοκίνητα εις ένέργειαν διά την διανομήν. Τά ηλεκτρικόν φως άντικατέστησε της λάμπης. Αί θυρίδες με γυαλιά άνοικταί. Τά ηλεκτρικά καλοριφέρ άντικατέστησαν της θερμάστρας.

Έκαμε την Κυριακή άργίαν, χωρίς να πασιγύ, με δυό λόγια στην απόδειξιν.

ραβλάττεται ή υπηρεσία. Έβελτίωσε την θέσιν των υπαλλήλων.

Η πόλησις των γραμματοσήμων και ή παράδοσις των έπιστολών και των έφημερίδων γίνεται σήμερον, ότε αι έπιστολαί πετούν εις μίαν ήμέραν, ο κόσμος την άλληλογραφίαν την έχει πατριδάκι.

Τρείς διανομαί τό πρωί. Και άναρίθμητοι έπειτα. Έλαβε μέτρα ειδικά διά τάς έφημερίδας, αι

Τά καρτ-ποστάλ. — Αί έφημερίδες.

Έκαμε ιδιαίτεράν υπηρεσίαν διά τά καρτ-ποστάλ, των όποιών ο μέγας αριθμός, έκαικομύθια όλόκληρα, έφερε δυσχερείας εις την διανομήν.

Με τό δεκάλεπτον γραμματοσήμον διά τό Έσωτερικόν και τάς Άποικίας αι έπιστολαί έτραπασαύσθησαν, χωρίς να βραδύνη ή κυκλοφορία των.

Ηύξησε τό βάρος των έφημερίδων έως έν κοιλόν. Σήμερον μία δέσμη ή κύλινδρος έφημερίδων έχει διαστάσεις έβδομήκοντα πέντε εκατοστών μήκους και δέκα διαμέτρου.

Ο τηλεγραφος

Είς τά τηλεγραφεα έπίσης πλείστοι πρακτικά μεταρρυθμίσεις έγιναν.

Έτέθη εις χρήσιν ή τηλεγραφική μηχανή Μπαινόν, διά της όποιας άποστέλλονται πολλά ταυτοχρόνως τηλεγραφήματα με μίαν γραμμήν. Τώρα καταργούν και τό Μπαινόν.

Έγρον άλλο καλύτερον σύστημα, με τό όποιον άποστέλλουν περισσώτερα τηλεγραφήματα ταυτοχρόνως με τό ίδιον σύμμα.

Κοί....

Αυτό εινε τό ώραιον. Δέν ένοεί ο Μιλλεράνδ να κοιμηθώ εις τάς άφνας του.

Όθελει να δώσση εις χρήσιν του κοινοῦ και... τον ύπερβύτη.

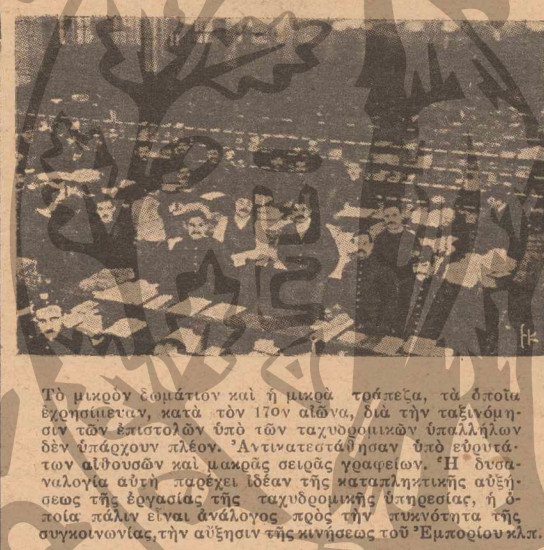
Καταπληκτική αύξησης

Ότοια καταπληκτική διαφορά από γδές έως σήμερον της ταχυδρομικής υπηρεσίας!

Είς τά 1903 ή Άμερική απέστειλε ταχυδρομικά άποστολάς 9,300,000.

Η Εύρώπη 20,250,000.
Η Ασία 1,550,500.
Η Αφρική 130,700.
Η Αυστραλία 484,320.
Σήμερον:
Η Άμερική 11,600,000.
Η Εύρώπη 24,500.
Η Ασία 2,550,000.
Η Αφρική 350,000.
Και ή Αυστραλία 650,000.

ΕΙΣ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΕΝΟΣ ΗΩΡΟΣ

Τό μικρόν κομμάτιον και ή μικρά τράπεζα, τά όποια έχρηματιζαν, κατά τον 17ον αιώνα, διά την ταξινόμησιν των έπιστολών υπό των ταχυδρομικών υπαλλήλων δέν ύπαρχον πλέον. Άντικατέστησαν από τότε ταύτα αίθουσας και μικροί σείρας γραφείων. Η δύσπυλινος αυτή παρέχει ιδεαν της καταπληκτικής αύξησης της έναυσίας της ταχυδρομικής υπηρεσίας, ή όποια πλέον ειναι άνάλογος προς την πικρότητα της συγκοινωνίας, την αύξησην της κινήσεως του Έμπορίου και των

ΝΑΙ ΑΝΑΝ

Ο περβόνηρος Ιωάννης δόσι αιτιάς συγκρατούς Σιδόν ήτο κατ'εξοχήν. Έναράνδ, εις τό τέλος της παραστάσεως έως έξω του, όλος ο κόσμος έκείνον ότε, έν'εις έως μόνον, ό όποιος έχ'ηλθε τον κόσμο να σαρπεί.

Ο Σιδόν τον έρωτά από την σκηνή: — Σηγγνώμη, πως είσάκεσε τό άρρον μου;

— Έλευσίν. Απήνησεν έκείνος.

— Ναι, βρε άδελφέ, πότε εινε και ή ιδιότης σου γνήστη; μά τί διάβολο να κάμωμεν οι δύο μας άδελφές. Αί θυρίδες με γυαλιά άνοικταί. Τά ηλεκτρικά καλοριφέρ άντικατέστησαν της θερμάστρας. Έκαμε την Κυριακή άργίαν, χωρίς να πασιγύ, με δυό λόγια στην απόδειξιν.

(Εκ του Γαλλικού)

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΕΛΛΑΔΟΣ“

Ε.
ΚΑΖΑΝΗΣ

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΟΥ ΟΥΕΣΤΜΙΝΣΤΕΡ
Ἡ φραίστέρα γυνὴ τοῦ Λονδίνου.